

Lennart Larson: Jeg er glad for at kunne konstatere, at ministeren og jeg er enige, og jeg vil gerne her i anden runde have lov at komme med et citat. Det er professor Hans Pauly, som jo er formand for ministerens af-faldsudvalg, der tidligere har sagt:

„Dette vil sige, at penge brugt til forbrændingsanstalter vil være en direkte fejlinvestering.“ Og senere hedder det: „I Københavnsområdet er investeret mange millioner kroner i Vestforbrænding og Amagerforbrænding. Begge steder sendes giftstoffer ud gennem skorstenene, og man står efter forbrændingen tilbage med enorme slaggemængder, som ingen har lyst til at modtage.“

Når man tænker på de store problemer, som forbrændingen volder, mener jeg, at når investeringen er tidoblet og det skaber så store forureningsmæssige problemer, bør man holde lidt igen og forsøge med en billigere løsning, indtil man ved, om man kan få en bedre løsning end den, man har i dag.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Jeg synes egentlig, det er rimeligt at understrege, at de to metoder har ét fælles stort grundproblem, nemlig at de ikke udskiller de egentlige miljøgifte. Ved kompostering har man jo miljøgifte i slammet, og ved forbrændingen har man i et vist omfang miljøgifte i slagggerne eller asken. Jeg tror ikke, at den langsigtede løsning findes i nogen af disse to former for processer. Den langsigtede løsning må indebære, at vi får miljøgifte holdt uden for det faste affald, og det kan kun gøres ved i størst muligt omfang at undgå at bruge dem i produktionen eller at recirkulere dem i lukkede systemer. Det er vel den endelige løsning, som jeg også tror vi er enige om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helle Degn* til boligministeren:

„Hvor langt er ministeren kommet i sine overvejelser om, hvordan man i såvel nybyggeriet som i de ældre bebyggelser sikrer de fornødne fritidsarealer til legepladser m. v.?“

(Spm. nr. 51).

Helle Degn: Fru Hanne Reintoft har tidligere rejst spørgsmålet om at få sikret de

fornødne fritidsarealer i vores boligbebyggelser såvel i det nyere som i det ældre byggeri. Forslaget blev dengang godt modtaget af alle partier, men det hjælper jo ikke meget, hvis der ikke bliver gjort noget ved det. Også den daværende socialdemokratiske boligpolitiske ordfører, nuværende boligminister Helge Nielsen, gav udtryk for at være positiv, og jeg spørger nu, om vi kan være så heldige, at dette nu omsættes i aktiv handling for at råde bod på de ofte særdeles uheldige tilstande i dette for boligmiljøet så afgørende problem.

Vort samfund er jo ikke udpræget børnevenligt, og den eksisterende lovgivning imødekommer ikke hverken generelle eller specielle behov for brugelige eller aktivitetsskabende fritidsfaciliteter i forbindelse med vores boligbyggeri. Med de evig og altid for småt byggede lejligheder ved de fleste også, hvilken belastning det er ikke at kunne sende børnene ud til deres jævnaldrende. Med den ringe børnehavedækning, ca. 19-20 pct., er det af pædagogisk betydning, at der i tilknytning til beboelsesarealerne er fritstende legemuligheder. Med vore sparsomme tilbud til skolebørnene om pædagogisk beskæftigelse efter skoletid er faciliteterne til denne gruppe også overordentlig vigtige.

Muligheden for udeleg betyder også muligheden for en pædagogisk rigtig og uundværlig kontakt med jævnaldrende kammerater. Undersøgelser fra Danmarks tyndtbefolkede egne afslører helt tydeligt, at manglende kammeratkontakt i de første barneår op til skolealderen betyder en hæmning for barnets sociale tilpasning og for dets skoletilpasning.

Det er en fallit, hvis vi ligefrem skaber disse problemer, fordi vi ikke i tilknytning til vores byggeri magter at skabe de rigtige miljøer. At det er svært at ændre på boliglovgivningen også på det område, er jeg klar over, men jeg håber på ministerens velvilje. Skal det løses, må der for det første for det private byggeris vedkommende gribes ind med restriktioner og i den ældre boligmasse, hvor det kan blive nødvendigt måske at fjerne naboskel, vil skriget om den private ejendomsret forplante sig i vide kredse. I det sociale boligbyggeri har vi for længst vænnet os til at prioritere bilerne højere end børnene og foretrækker parkeringspladser